UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Prooemivm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Visual Library

XVII. Quomodo cum Theophilus Heraclidis abſentis cauſam examinari vellet, & Joannes reclamaret, ortâ contentione inter Conſtantinopolitanos & Alexandrinos, multi utrinque ceciderunt, quâ re territus Theophilus, aliique Epiſcopi ex Civitate aufugerunt.

XVIII. De argentea Eudoxiæ ſtatua: Et quomodo Joannes ob eam cauſam Eccleſiâ denuo pulſus, in exilium abductus eſt.

XIX. De Arſacio qui poſt Joannem ordinatus eſt, & de Cyrino Chalcedonis Epiſcopo.

XX. Quomodo poſt mortem Arſacii, Atticus Conſtantinopolitanam ſedem obtinuit.

XXI. De Joannis obitu in exilio.

XXII. De Siſinnio Novatianorum Epiſcopo, & de congreſſu quem cum Joanne habuiſſe dicitur.

XXIII. De obitu Imp. Arcadii.

SOCRATIS SCHOLASTICI ECCLESIASTICÆ HISTORIÆ LIBER VI.

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΒΙΒΛΙΟΝ ϛʹ.

PROOEMIUM.

MUNUS quod nobis injunxeras, A ſacratiſſime vir Dei Theodore, quinque ſuperioribus libris abſolvimus: quibus rerum Eccleſiaſticarum Hiſtoriam jam inde à Conſtantini temporibus pro virili parte complexi ſumus. Scias porro nos verborum elegantiæ non magnam curam habuiſſe. Illud enim conſideravimus, nos ſi ſermonis ornatum conſectati eſſemus, à propoſito fortaſſe aberraturos fuiſſe. Si vero propoſitum aſſecuti eſſemus, non tamen à nobis talia omnino poſſe con- B ſcribi, qualia ſunt à veteribus Hiſtoricis elaborata: quibus quiſpiam aut amplificare res geſtas aut imminuere ſe poſſe, non immerito exiſtimaverit. Adde quod hujusmodi oratio prorſus inutilis fuiſſet vulgaribus ac ſimplicioribus hominibus, qui res geſtas duntaxat cognoſcere ſtudent: non dictionem tanquam venuſte compoſitam admirari. Itaque ne opus noſtrum doctis ſimul atque indoctis infructuoſum exiſteret: doctis quidem propterea quod cum veterum in ſcribendo elegantia conferri minime poſſet: indoctis vero, quod res

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Τὸ μὲν ἐπίταγμά σου ὦ ἱερὲ τοῦ θε- ἄνθρωπε Θεόδωρε, ἐν πέντε τοῖς προ- λαβοῦσι βιβλίοις διεπονησάμεθα, ὡς οἶσ- τὴν ἀπὸ τῶν Κωνσταντίνου χρόνων ἐκκλη- σιαστικὴν ἱστορίαν συγγράψαντες· ἴσθι δὲ ἡ- μᾶς μὴ ἐσπουδακέναι περὶ τὴν φράσιν, ἐ- νοήσαντας ὡς εἰ σπουδάσαιμεν καλλωπί- σασθαι, ἴσως μὲν καὶ ἀποπεσούμεθα τοῦ σκο- ποῦ· εἰ δὲ καὶ ἐπιτευξόμεθα, οὐ τοιαῦτα πά- δυνησόμεθα γράφειν, οἷα τοῖς παλαι- συγγραφεῦσιν εἴρηται, δι' ὧν αὔξειν τὲ ἢ ἔργα ποιεῖν νομίζοιτο ἄν τις τὰ πράγμα- ἔπειτα δὲ καὶ οὐδαμῶς οἰκοδομήσει τοὺς πο- λοὺς καὶ ἰδιώτας ὁ λόγος, οἳ τὰ πράγμα- τα βούλονται μόνον εἰδέναι, οὐ τὴν λέ- ὡς καλῶς συγκειμένην θαυμάσαι· ἵνα μὴ ἀμφοτέροις ἀνόνητος ἡ πραγματ- γένηται, τοῖς μὲν εὐπαιδεύτοις, ὅτι ἀξία τῇ παλαιᾷ φράσει συγκρίνεσθ- τοῖς δὲ ἰδιώταις, ὅτι μὴ δύνανται ἐφικ-

τῶν πραγμάτων, καλυπτομένων ὑπὸ τῆς κομψείας τοῦ λόγου, τὴν σαφεστέραν μὲν δοκοῦσαν, ταπεινοτέραν δὲ φράσιν ἐπετηδεύσαμεν.

Ἀρχόμενοι δὲ ὅμως τοῦ ἕκτου βιβλίου, ἐκεῖνο προλέγομεν, ὅτι τῶν ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ἡλικίας γινομένων ἁπτόμενοι, δεδοίκαμεν ἤδη, μὴ οὐκ ἀρέσκοντα τοῖς πολλοῖς δόξωμεν γράφειν· ἢ ὅτι κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ ἀληθὲς ἐστὶ πικρὸν, ὅτι μὴ σὺν ἐγκωμίῳ τὰ ὀνόματα ὧν φιλοῦσι παραλαμβάνομεν. ἢ ὅτι μὴ τὰ πράξεις αὐτῶν μεγαλύνομεν· καὶ οἱ μὲν ἐκκλησιῶν ζηλωταὶ καταγνώσονται, ὅτι μὴ τοὺς ἐπισκόπους λέγομεν θεοφιλεστάτους ἢ ἁγιωτάτους, ἢ τὰ τοιαῦτα· ἄλλοι δὲ καὶ φιλοπραγμονήσουσιν ἔσθ' ὅτε, ὅτι μὴ τοὺς βασιλεῖς θειοτάτους καὶ δεσπότας, καὶ ὅσα χρηματίζειν εἰώθασιν, ὀνομάζομεν· ἐγὼ δὲ καὶ ἐκ τῶν τοῖς παλαιοῖς γεγραμμένων παραστήσειν ἔχων, καὶ δεικνύναι δυνάμενος, ὡς ὁ δοῦλος παρ' αὐτοῖς ἐξ ὀνόματος εἴωθε τὸν δεσπότην καλεῖν, διὰ τὴν τῶν πραγμάτων χρείαν, παρ' οὐδὲν τὸ ἀξίωμα θέμενος, καὶ τῇ τῶν νόμων ἱστορίᾳ πειθόμενος, οἳ τὴν τῶν πραγμάτων ἀπαιτοῦσι διήγησιν καθαρὰν καὶ ἀληθῆ, καὶ παντὸς ἀπηλλαγμένην ἐπικαλύμματος, ἐπ' αὐτὴν βαδιοῦμαι λοιπὸν τὴν ἐξήγησιν, ἅ τε αὐτὸς ἐθεασάμην συγγράφων, ἅ τε παρὰ τῶν ἑωρακότων ἠδυνήθημεν μαθεῖν, δοκιμάζων τἀληθὲς, ἐκ τοῦ μὴ παραλλάττειν κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν τοὺς διηγουμένους αὐτά· ἐπιπόνως δέ μοι τὸ ἀληθὲς ἐγνωρίζετο, πολλῶν τε καὶ διαφόρων ἀπαγγελλόντων· καὶ τῶν μὲν παρεῖναι λεγόντων τοῖς πράγμασι· τῶν δὲ πάντων μᾶλλον ἀξιούντων εἰδέναι·

A ipſas penitus aſſequi non poſſunt, utpote nimia verborum venuſtate obvolutas: eam ſcribendi rationem, quæ humilior quidem, magis tamen perſpicua eſt, de induſtria ſecuti ſumus. Cæterum priuſquam ſextum hunc librum ordiamur, illud præmonemus: cum res noſtrâ ætate geſtas ſcribere aggrediamur, veritos eſſe nos, ne ea ſcriptis mandare videremur, quæ pleriſq; haudquaquam eſſent placitura: ſeu quòd juxta vetus Proverbium, veritas acerba eſt: ſeu quòd nomina eorum quos ſinguli præcipue diligunt, ſine ullo laudis titulo appellamus: ſive quod res ab illis geſtas non extollimus. B Et ii quidē qui religionis noſtræ ardentiſſimi ſunt æmulatores, reprehenſuri ſunt quod Epiſcopos non vocamus Deo cariſſimos & ſanctiſſimos, & alia hujuſmodi. Alii verò curioſe obſervabunt, quod Imperatores, nec diviniſſimos, nec Dominos, nec aliis titulis quibus vulgo inſigniri ſolent, appellamus. Ego vero cùm veterum ſcriptorum teſtimonio probare poſſim atque oſtendere, quòd apud illos ſervus Dominum proprio nomine compellare ſoleat, ob rerum neceſſitatem nulla dignitatis habita ratione; cumque Hiſtoriæ legibus parere ſtudeam, quæ puram ac ſinceram rerum narrationem, nec ullo fuco C adumbratam deſiderat, opus ipſum jam aggrediar: ea conſcribens quæ vel ipſe vidi, vel ex iis qui viderant cognoſcere potui: veritatem ex eo dijudicans, ſi qui mihi iſta narrabant, inter ſe minime diſſentirent. Porro in elicienda veritate non mediocris nobis labor fuit, propterea quod multi variique homines nobis res geſtas referebant: quorum alii rebus ipſis ſe interfuiſſe dicebant, alii eas ſe optime noſſe præ cæteris omnibus aſſeverabant.

Κεφ. α΄.

Ὡς τοῦ βασιλέως Θεοδοσίου τελευτήσαντος, τῶν υἱῶν αὐτοῦ διανειμαμένων τὴν βασιλείαν, καὶ τοῦ στρατοῦ μετ' ὀλίγον ἀπὸ τῆς Ἰταλίας ἐλθόντος, τοῦτε Ἀρκαδίου αὐτοῖς ὑπαντήσαντος, Ῥουφῖνος ὁ ὕπαρχος πρὸς τοῖς ποσὶ τοῦ βασιλέως ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεῖται.

Τοῦ δὴ βασιλέως Θεοδοσίου τελευτήσαντος ἐν ὑπατείᾳ Ὀλυβρίου καὶ Προβίνου, τῇ ἑπτακαιδεκάτῃ τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς, οἱ αὐτοῦ υἱοὶ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν διαδέχονται· καὶ Ἀρκάδιος μὲν τῶν ἑῴων, Ὀνώριος δὲ τῶν ἑσπερίων εἶχε τὸ κράτος· τῶν ἐκκλησιῶν δὲ

D

Caput Primum.

Quomodo poſt obitum Imp. Theodoſii, cum Filii ejus Imperium partiti eſſent, & redeuntibus ex Italia militibus Arcadius occurriſſet, Rufinus Præfectus Prætorio ad pedes Imp. ab ipſis occiſus eſt.

Mortuo Imperatore Theodoſio, Conſulatu Olybrii & Probini, ante diem XVI. Calendas Februarias, Filii ejus Romani Imperii adminiſtrationem ſuſcepére. Et Arcadius quidem Orientis, Honorius vero Occidentis principatum obtinuit. Eccleſiis autem